

Οι νόμοι φτιάχτηκαν για να είναι ασφαλή τα κράτη και τα αφεντικά

Τα τελευταία χρόνια με το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης, όλοι εμείς -που βρισκόμαστε στα κατώτερα στρώματα της κοινωνικής πυραμίδας- βιώσαμε στο πετσί μας την λυσσαλέα επίθεση που εξαπέλυσαν οι πολιτικοί και οικονομικοί κυρίαρχοι, μέσω νόμων και μέτρων, που φτιάχτηκαν εναντίον μας για να προασπίσουν τα συμφέροντά τους. **Μειώσεις μισθών και συντάξεων, ελαστικά ωράρια εργασίας, αύξηση του κόστους ζωής, αβάσταχτη φορολόγηση των κατώτερων τάξεων και δυσκολία κάλυψης βασικών αναγκών (στέγη, ρεύμα, κτλ) για όσους δεν έχουν να πληρώσουν, έχουν οδηγήσει ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας και οδηγούν ένα ακόμα μεγαλύτερο στην εξαθλίωση.**

Άλλωστε διαχρονικά, η λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος βασίζεται στην άντληση κέρδους για τα αφεντικά από την εκμετάλλευση των κατώτερων κοινωνικών τάξεων, αλλά και του φυσικού κόσμου. Προφανώς για να συμβαίνει αυτό χρειάζεται να διατηρείται η ομαλή λειτουργία του συστήματος και οι όποιες αντιστάσεις αναπτύσσονται ενάντια σε αυτή να πατάσσονται ή ακόμα καλύτερα για τους κυρίαρχους- να αποτρέπονται εκ των προτέρων.

Το σύνολο των νόμων που καθορίζουν σε πολύ μεγάλο βαθμό την κοινωνική ζωή, εξυπηρετούν αυτές ακριβώς τις λειτουργίες. Οι νόμοι λοιπόν που επιβάλλουν την εντατικοποίηση της παραγωγής με όλο και δυσμενέστερους όρους εργασίας για μας και συνδράμουν στον αποκλεισμό μας από την πρόσβαση σε αγαθά που καλύπτουν τις βασικές μας ανάγκες και τα οποία εμείς οι ίδιοι παράγουμε είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι με τους νόμους που επιβάλλουν τον διάχυτο κοινωνικό έλεγχο και την καταστολή όσων αγωνίζονται. Όλοι μαζί συμπληρώνουν το παζλ των έγγραφων εντολών για την αναπαραγωγή της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης που καθημερινά βιώνουμε προς χάριν της συσσώρευσης κεφαλαίου από τους πλούσιους.

Στη σημερινή συνθήκη, όπου εντείνεται η λεηλασία των ζώων μας, σε τέτοιο βαθμό ώστε να οδηγούμαστε στα όρια της επιβίωσης, αυξάνεται ο κίνδυνος για την κυριαρχία να αναπτυχθούν αντιστάσεις και αγώνες που θα αμφισβητήσουν, είτε μερικά είτε ολικά, τα συμφέροντα της. Καθώς όμως αυτός ο κίνδυνος αιωρείται πάντα πάνω από τα κεφάλια των βασιλιάδων, έχει δημιουργηθεί ένα ολόκληρο οπλοστάσιο από νόμους και ένας ολόκληρος στρατός από μηχανισμούς και ανθρώπινο δυναμικό για να τους υλοποιήσουν, προσπαθώντας να μην αφήσουν αυτό το σενάριο να γίνει πραγματικότητα. Η αντιτρομοκρατική νομοθεσία αποτελεί την αιχμή του δόρατος της κατασταλτικής πολιτικής του κράτους. Μέσω αυτής επιχειρείται η μεγιστοποίηση των ποινών που επιβάλλονται σε όσους διώκονται με τον “τρομονόμο” καθώς και η ειδική μεταχείριση τους σε όλα τα στάδια της δίωξης.

Από την πρώτη στιγμή της επικύρωσής του, ο αντιτρομοκρατικός νόμος πάτησε πάνω στην ανάγκη για περισσότερη «ασφάλεια»: ανάγκη την οποία προβάλλουν ως βασική όλοι όσοι κατέχουν τα πλούτη, τα μέσα παραγωγής και γενικά την εξουσία για την διασφάλιση τόσο της δικής τους ακεραιότητάς όσο και του καπιταλισμού. Πάνω σ' αυτό το ιδεολόγημα βασίστηκαν και οι τακτικές ελέγχου και ολοκληρωτικής επιτήρησης των ζώων μας. Είδαμε λοιπόν τον τρομονόμο να εμφανίζεται (ενόψει των Ολυμπιακών αγώνων το 2004 αλλά και των δικαστηρίων για τις επαναστατικές οργανώσεις 17 Νοέμβρη και Ε.Λ.Α.) αρχικά μαζί με τις κάμερες στους δρόμους και τις υποκλοπές τηλεπικοινωνιών αγωνιστών/τριων.

Σήμερα που η χρήση του έχει γίνει κάτι δεδομένο γίνεται εμφανές πως ο αντιτρομοκρατικός νόμος προφανώς και δεν ήρθε για να λειτουργήσει αποκομμένα από τα υπόλοιπα εθνικά και ευρωπαϊκά νομοθετήματα. Αντιθέτως, συμπληρώνει το έργο τους και να διασφαλίζει την ομαλή εφαρμογή τους. Οποιαδήποτε δυναμική αντίσταση απέναντι σε παλιά και νέα μέτρα εξαθλίωσης των ζώων μας θα συναντήσει έναν νόμο- φρουρό για να την τιμωρήσει αλλά και να παραδειγματίσει τους υπόλοιπους καταπιεσμένους. Δεν πρέπει άλλωστε να ξεχνάμε πως ο συγκεκριμένος νόμος, ακριβώς όπως και οι υπόλοιποι κατασταλτικοί νόμοι εκτός από την καταστολή των υπάρχοντων αντιστάσεων και αγώνων σκοπεύει στην αποτροπή της εκδήλωσης νέων.

Οι νόμοι φτιάχτηκαν για να καταστέλλουν αγωνιστές...

Η τιμωρία όσων έχουν επιλέξει τον δρόμο του αγώνα (ειδικά όσους το έκαναν αμφισβητώντας το κρατικό μονοπώλιο στην βία) και στέκονται απέναντι στους εκμεταλλευτές, είναι ξεκάθαρη. Δεκάδες αγωνιστές, αυτή τη στιγμή διώκονται, έχουν φυλακιστεί ή πρόκειται να δικαστούν με τον 187Α κατηγορούμενοι για την

ανατρεπτική και την επαναστατική τους δράση. Συγκεκριμένα στο πρόσφατο παρελθόν έχουν καταδικαστεί ή δικάζονται ακόμα με τον αντιτρομοκρατικό:

ο Τάσος Θεοφίλου (σε 25 χρόνια), οι Γιάννης Ναζάκης, Γρηγόρης Σαραφούδης (16 χρόνια κάθειρξης) οι Φοίβος Χαρίσης και Αργύρης Ντάλιος (σε 15 χρόνια και 11 μήνες) ο Νίκος Ρωμανός (σε 15 χρόνια κάθειρξης), ο Δημήτρης Πολίτης (σε 11 χρόνια και 6 μήνες), ο Ανδρέας-Δημήτρης Μπουρζούκος (σε 15 χρόνια και 11 μήνες), ο Γιάννης Μιχαηλίδης (σε 16 χρόνια και 4 μήνες) , ο Αλέξανδρος Μητρούσιας και ο Γιώργος Καραγιαννίδης (σε 11 και 20 χρόνια αντίστοιχα), ο Θεόφιλος Μαυρόπουλος (σε 27 χρόνια), τα μέλη της ΣΠΦ (σε 25 χρόνια κατά συγχώνευση) και τα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα (σε 25 χρόνια κατά συγχώνευση), ενώ αναμένεται να δικαστούν με τον ίδιο νόμο οι αναρχικοί Αγγελική Σπυροπούλου, Χρήστος Ροδόπουλος, ο Γρηγόρης Τσιρώνης και Αντώνης Σταμπούλος.

...τους συγγενείς τους.

Πέρα από τις εκφοβιστικές και κατασταλτικές κινήσεις απέναντι σε όσους και όσες εξεγείρονται, το κράτος επιχειρεί επιπλέον να κάμψει το ηθικό τους στοχεύοντας και διώκοντας και τους συγγενείς τους. Έτσι βρίσκει πάτημα για να κατηγορήσει με τον αντιτρομοκρατικό άτομα από το οικείο τους περιβάλλον και πολλές φορές να τους οδηγήσει και στην φυλακή. Το τελευταίο χρονικό διάστημα έχουν κατηγορηθεί η Μαρί Μπεραχά (μητέρα των παιδιών του Κ. Γουρνά- μέλους του Επαναστατικού αγώνα), η Αθηνά Τσάκαλου και η Εύη Στατήρη (μητέρα και σύντροφος του Γ. Τσάκαλου- μέλους της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς) και η Μαρία Θεοφίλου (αδερφή του Τ. Θεοφίλου και σύντροφος του Γ. Πετρακάκου)

...και τους κοινωνικούς αγώνες

Προφανώς ένας τέτοιος νόμος δεν φτιάχτηκε για να στοχεύσει μόνο σε ένα συγκεκριμένο κομμάτι, αλλά απευθύνεται στο σύνολο των από τα κάτω. Τρανταχτό παράδειγμα αποτελεί η καταστολή που δέχτηκε ο αγώνας ενάντια στα μεταλλεία χρυσού της Χαλκιδικής. Ο πιθανός κίνδυνος για τις διακρατικές επενδυτικές βλέψεις προκάλεσε την άμεση επέμβαση των δυνάμεων ασφαλείας και της αντιτρομοκρατικής, οι οποίοι άσκησαν άμεσα διώξεις στους κατοίκους και στους αλληλέγγυους με βάση τον “τρομονόμο”

Άμεση κατάργηση του αντιτρομοκρατικού νόμου

Συνεχίζοντας τον αγώνα που ξεκίνησαν σύντροφοι και συντρόφισσες πριν από εμάς το 2002 όταν ξεκίνησαν οι πρώτες διώξεις της 17N και του Ε.Λ.Α. με τον εν λόγω νόμο, πιάνουμε και πάλι το νήμα του αγώνα που δώσαμε πέρσι από κοινού με πολλούς φυλακισμένους αγωνιστές. Η πολυήμερη απεργία πείνας κατά την οποία ένα από τα αιτήματα της αφορούσε και την κατάργηση του 187 και 187Α άφησε την δική της παρακαταθήκη στον αγώνα για την ατομική και συλλογική απελευθέρωση. Προφανώς και δεν μας αρκεί απλά η κατάργηση ενός μόνο νόμου, αλλά η συνολική καταστροφή του κράτους και των νομοθετημάτων του. Παρόλα αυτά, θεωρούμε αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα μας την μάχη για την κατάργηση τρισάθλιων νόμων όπως ο αντιτρομοκρατικός, το νομοσχέδιο για το εκπαιδευτικό, το νομοσχέδιο που διαλύει την κοινωνική ασφάλιση, τα νομοσχέδια που συνεχώς καταργούν εργατικά κεκτημένα.

Η αντίσταση σε όλους αυτούς τους νόμους, που απειλούν την ίδια την εκδήλωση του αγώνα αλλά και επιβάλουν την συνεχή υποτίμηση των όρων της ζωής μας είναι αναγκαία αλλά και απαραίτητη για όλους και όλες όσες αγωνίζονται, καθώς αποτελεί κομμάτι της αυτοάμυνας του κινήματος αλλά και απαραίτητη προϋπόθεση για την αντεπίθεση του.

**Να οργανώσουμε την άμυνα και την επίθεσή μας
για την κατάργηση της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας
για την παύση κάθε μορφής καταπίεσης και εκμετάλλευσης,
για την καταστροφή κεφαλαίου και κράτους.**